

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobců: **a) H. E. M., b) J. E. M.**, oba zastoupeni Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 2. 10. 2018, č. j. CPR-17130-2/ČJ-2018-930310-V230, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2018, č. j. 2 A 92/2018 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce a), státní příslušník X, byl dne 2. 8. 2017 kontrolován hlídkou cizinecké policie. Při této kontrole předložil pouze cestovní pas s dobou platnosti do 13. 2. 2017, v němž se nacházel otisk razítka „*trvalý pobyt v České republice od 26. 2. 2000, rodinný příslušník občana Evropské unie*“. Z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že pravomocným rozhodnutím ze dne 25. 1. 2017 byl žalobci a) zrušen trvalý pobyt v ČR a vystaven výjezdní příkaz, pro který se však nedostavil. Ode dne 25. 3. 2017 tak pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, protože byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 253/2008 Sb., a dne 2. 8. 2017 s ním bylo zahájeno řízení o správním

vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), později překvalifikovaného na § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 119 odst. 3 téhož zákona, jelikož žalobce a) žije ve společné domácnosti se státní příslušnicí ČR - žalobkyní b), a je na něj tedy nutné pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. Téhož dne byl s žalobcem a) sepsán protokol o výsledku, ve kterém zejména uvedl, že na území ČR přicestoval v roce 1994 na turistické vízum za svou přítelkyní - žalobkyní b), se kterou se seznámil na Kanárských ostrovech; získal zde práci a poté povolení k pobytu. Neví o tom, že mu byl ukončen trvalý pobyt, ale je mu známo, že mu skončila platnost cestovního dokladu. Přibližně 2,5 roku již bydlí s přítelkyní - žalobkyní b) na adrese X, kde je přihlášen k pobytu. Nájemní smlouvu má uzavřenou přítelkyně, poštovní schránka je označena jeho jménem, domovní zvonek označen není. Jsou rozvedeni, ale mají partnerský vztah. Dále uvedl, že v ČR nevlastní žádný majetek, v současné době je zdrav a s ničím se neléčí, a že nemá děti. V ČR má dva bratry, v Maroku má matku, se kterou však naposledy mluvil před 11 lety (ale asi by se měl kam vrátit); kdy tam byl naposledy, si nevzpomíná. Překážkou ve vycestování je jeho přítelkyně; pokud však bude muset vycestovat, podrobí se rozhodnutí. V ČR má spoustu známých, kulturní či společenské vazby zde ale nemá.

[2] Součástí spisového materiálu je opis z Evidence rejstříku trestů ze dne 2. 8. 2017, podle nějž byl žalobce a) již třikrát pravomocně odsouzen za spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a to:

- i. trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. 9. 2012, sp. zn. 4 T 220/2012, k podmíněnému trestu odnětí svobody na 6 měsíců se zkušební dobou 18 měsíců a k trestu zákazu řízení motorových vozidel na 12 měsíců,
- ii. trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 30. 9. 2013, sp. zn. 2 T 124/2013, k podmíněnému trestu odnětí svobody na 8 měsíců se zkušební dobou 24 měsíců (prodlouženou o 12 měsíců), a k trestu zákazu řízení motorových vozidel na 24 měsíců, a
- iii. trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 17. 10. 2013, sp. zn. 4 T 127/2013, k podmíněnému trestu odnětí svobody s dohledem na 8 měsíců se zkušební dobou 24 měsíců (prodlouženou o 18 měsíců), a k trestu zákazu řízení motorových vozidel na 18 měsíců.

Dále byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. 3. 2016, sp. zn. 6 T 228/2015, pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody na 10 měsíců se zkušební dobou 26 měsíců za přečin ublížení na zdraví ve stádiu pokusu podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku.

[3] Dne 1. 2. 2017 byla také žalobci a) uložena bloková pokuta na místě nezaplacená ve výši 5 000 Kč podle § 50a odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb. a dne 17. 2. 2017 bloková pokuta na místě zaplacená ve výši 200 Kč podle téhož ustanovení. Dne 20. 10. 2017 vydal Úřad městské části Praha 1 příkaz, jímž byl žalobce a) uznán vinným ze spáchání přestupku proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona č. 251/2016 Sb.,

pokračování

spočívajícím v úmyslném způsobení škody na cizím majetku krádeží, za nějž mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč.

[4] Spisový materiál dále obsahuje protokol o výsledku žalobkyně b) ze dne 20. 10. 2017, z něhož vyplývá, že je rozvedená, děti nemá, s žalobcem a) je 23 let ve vztahu a svatbu měli v roce 2000. Před 4 lety se rozvedli, ale žijí stále ve společné domácnosti a mají partnerský vztah. Žádost o rozvod podala s tím, že ji stáhne, když se žalobce „*dá dohromady*“. Následně jí však byly zaslány dokumenty, z nichž se podávalo, že manželství bylo rozvedeno; v jejich vztahu se však nic nezměnilo. Žalobce a) hovoří 7 jazyky, je vyučen kuchařem, občas pracuje pro svého bratra; jeho rodinu žalobkyně b) zná. Otec žalobce a) již zemřel a jeho matka žije v Maroku. Za újmu by žalobkyně b) považovala vyhoštění žalobce a), se kterým žije v partnerském vztahu, vedou společnou domácnost a společnou budoucnost plánují v ČR. Žalobce a) měl nějaké problémy, ale je to slušný člověk. Rozvod byl spíše „*výbružným gestem*“ a klidně by se za něj znovu provdala. Žalobce a) jí také pomáhá v jejím obchodě s oděvy.

[5] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství police hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 4. 2018, č. j. KRPA-279059-41/ČJ-2017-000022, bylo žalobci a) uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 119 odst. 3 téhož zákona a stanovena doba 2 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky. Současně mu byla podle § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování v délce 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutím specifikovaným v záhlaví pak žalovaná zamítla odvolání žalobců a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[6] Rozhodnutí žalované napadli žalobci u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou v níž namítali, že toto rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života. Žalobce a) na území ČR od roku 1994 žije v partnerském vztahu a ve společné domácnosti s žalobkyní b), která je jeho bývalou manželkou a nyní jeho družkou; žijí zde také příbuzní žalobkyně b), kteří jej vnímají jako člena rodiny, a jejich společní přátelé. Žalobkyně b) si přeje život s žalobcem a) realizovat na území ČR, neboť zde mají rodinné a sociální zázemí; je přitom bezúhonná, v ČR dlouhodobě podniká, na žalobci a) je psychicky závislá, a taktéž je závislá na jeho pomoci [žalobce a) pečuje o společnou domácnost a pomáhá jí v obchodě]. Žalobci mají k sobě citový vztah, jejich soužití nebylo přerušeno ani během pobytu žalobce a) ve vazbě. Žalovaný se s uvedenou argumentací ve svém rozhodnutí řádně nevypořádal, nesnažil se prověřit kvalitu jejich partnerského vztahu, ani míru vzájemné závislosti. Neprověřil řádně možnost zpětné integrace žalobce a) a neopatřil si ani základní informace týkající se skutečné vazby žalobce a) v zemi původu, kde žije jeho matka na okraji společnosti a zpřetrhala s ním vztah. Protiprávní jednání, kterého se žalobce a) v minulosti dopustil, pak nedosahuje takové intenzity, aby muselo být posuzováno jako závažné narušování veřejného pořádku. Správní orgán řádně neposoudil ani poměr mezi zájmem na ochraně před protiprávním jednáním cizince a zájmem na ochraně jejich soukromého života.

[7] Městský soud jejich žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalobce a) svým jednáním závažně narušuje veřejný pořádek ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když se v průběhu několika let opakovaně dopustil trestné činnosti, a navíc tak činil ve zkušební době. Jeho nápravu nepřinesly ani mu uložené tresty; závažnost jím páchané trestné činnosti se naopak zvyšuje. Žalobce a) se nadto dopustil trestné činnosti i v relativně krátké době před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Bez významu není ani skutečnost, že se žalobce a) třikrát dopustil přestupkového jednání, a že na území ČR pobývá bez platného oprávnění k pobytu a platného cestovního dokladu. Přehlédnout nelze ani skutečnost, že v současné době je vazebně stíhán pro podezření ze spáchání přečinu krádeže, kterého se měl dopustit v lednu 2018. Pokud jde o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobců, městský soud je ve shodě se správními orgány toho názoru, že vyhoštěním žalobce a) k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobců může dojít, *„a to zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že na území ČR žije jeho přítelkyně, česká občanka, tudíž důsledky vyhoštění dopadají nejen na jeho osobu, ale rovněž na ni“*. Nad tímto zájmem však převažuje zájem na zachování veřejného pořádku, který již žalobce a) *„svým opakovaným jednáním zvláště závažným způsobem narušil“*.

[8] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“, či „stěžovatel“ a „stěžovatelka“) nyní brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností, v níž jednak obecně namítají jeho nepřezkoumatelnost (§ 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s“)). V dalším převážně reprodukuji žalobní, respektive odvolací argumentaci, aniž by však polemizovali s odůvodněním napadeného rozsudku. Konkrétně uvádějí, že stěžovatel pobývá na území ČR desítky let, má zde stabilní zázemí a nemá se kam vrátit, neboť veškeré své statky v domovském státě opustil či přesunul do ČR. Přivykl si také zdejší kultuře a odlišnému způsobu života a myšlení, které není schopen změnit. Žalované vytýkají, že se řádně nevypořádala s jejich argumentací - konkrétně uvádějí argumentaci týkající se délky pobytu stěžovatele na území ČR, více než dvacetileté doby soužití stěžovatelů, příbuzenstva a přátel stěžovatelů žijících na území ČR, úmyslu stěžovatelky realizovat jejich společný život na území ČR a její závislosti na stěžovateli. Opětovně poukazují na svůj vzájemný citový vztah a nepřerušené soužití. Opakují také, že si žalovaná neopatřila relevantní informace týkající se vazby stěžovatele k zemi původu a možnosti jeho zpětné integrace. Podle jejich názoru je taktéž *„třeba brát zřetel na práva stěžovatelky, která nezavdala svým chováním žádnou příčinu k tomu, aby byla nucena opustit proti své vůli Českou republiku a svého budoucího manžela (pozn. - stěžovatelé uvedli, že plánují uzavření druhého manželství) následovat do jiné země“*. Stěžovatelé dále mají za to, že protiprávní jednání, kterého se v minulosti stěžovatel dopustil, nedosahuje takové intenzity, aby bylo nebezpečné a muselo být posuzováno jako závažné narušování veřejného pořádku. Rozhodnutí žalovaného znamená nucené odloučení stálých životních partnerů, rozbití funkčního vztahu. Žalovaná tedy řádně nezjistila skutkový stav věci, čímž zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností, pokud jde o posouzení nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelů. Nepostupovala ani v souladu s principem přiměřenosti, neboť neposuzovala poměr mezi zájmem na ochranu před protiprávním jednáním cizince a zájmem na ochranu jejich soukromého a rodinného života. Stěžovatelé proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soud k dalšímu řízení.

pokračování

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] S ohledem na způsob, jakým je v dané věci formulována kasační argumentace, je nutno nejprve připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno disposiční zásadou, což platí i pro řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, či ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Rozsudek krajského soudu je tak přezkoumáván v intencích žalobních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je také nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[13] V nyní posuzované věci stěžovatelé v kasační stížnosti převážně jen reprodukují část své žalobní, respektive odvolací argumentace, již poukazovali zejména na nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života. Obecně vzato, stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být však z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které konkrétní závěry městského soudu pokládají za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[14] Za jedinou projednatelnou kasační námitku lze považovat pouze tvrzení stěžovatelů o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Tuto námitku však stěžovatelé uplatnili toliko obecným konstatováním, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že pokud stěžovatel vznese stížnostní námitky toliko v obecné rovině a fakticky se omezí na pouhé vyjádření

nesouhlasu se závěry krajského soudu, aniž by k nim uvedl též pádné protiargumenty, může Nejvyšší správní soud na tyto kasační body reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 Afs 152/2016 – 24). K takto obecně formulované kasační námitce lze proto v intencích uvedeného taktéž pouze obecně konstatovat, že městský soud se řádně zabýval jednotlivými žalobními body a jeho odůvodnění je jasné, srozumitelné, a přiměřeně podrobné. Jeho úvahy týkající se vlastního hodnocení skutkového stavu, jakož i právního posouzení věci jsou dostatečně zřetelné, logické, vyčerpávající a podložené relevantní judikaturou a taktéž z nich logicky a bez pochyby plyne závěr městského soudu, že zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění stěžovateli byly naplněny. Nelze tedy než konstatovat, že napadený rozsudek tvrzenou nepřezkoumatelností netrpí.

[15] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. října 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu